

Bor hensigt er derfor at peke paa visse ting, som vi tror, forfatteren av „Drivende Skyer“ vil høste nytte av, om han senere vil følge „stemmen i sit indre,“ som byder ham at digte.

Det kreves av en digter, at han forstaaer sit kald. Han maa besidde begavelse at fremstille sine tanker i kunstnerisk form. Han maa være bygmester, saa han kan sammenføie tilsyneladende usammenhængende elementer til et organisk hele. En sand digter maa ha dyp sympati med menneskene, saa han kan skildre dem troverdig og ikke bare ut av sin egen synsvinkel. Han maa ha en sund livsstilosoji; vi fordrer, at han skal se utom skyggernes verden og ind i lysernes rifer og være i stand til at fortælle os, hvad han saa derinde. Det han viser os menneskenes svaghed, maa han tillike vise os den moralske lovs kraft. Hertil maa digteren være en mester i sprokbruken, saa hans stil er let, hans uttryk kraftige og malende, hans ord musikaliske og hans sætninger overlagt med rytmie.

Saa, om nogen, har naaet fuldkommenheten i digtekunsten. At forfatteren av „Drivende Skyer“ skulde ha den med det samme, kan vi ikke vente. Og dog er der merker, som tyder paa digterisk begavelse. Her er et vers fra „En Drøm,“ hvor rytmien er taalelig god:

Paa kvistene fugle kvidret
med jubel og lyttig sang.

Saa græsset regndraaper glitret
og blomsterne duftet paa vang.

Digtet „Lyset i Winduet“ gir eksempel paa bra beskrivelse. Første vers lyder saa:
Åvelden var klar.—
Maanen og stjernenes straaler de lysjet
sneen, som mylig fra himmelen drysset.

Utover dalen let luftningen bar
duren fra fossen i fjeldets skar;
sagte fusen fra skogen hørtes —
der paa fineste strenge rørtes —
tonerne trillet, vugget og dyssjet.

„Trines Sang paa Vandet“ er stemningsfuld lyrisk.

Na, deilig underskjønne dal,
du er mit slot og gylde sal —
i dig er godt og lunt at bygge,
i dig er ro og fred og hygge.

Her har jeg mangt og meget set,
her har jeg sunget, grædt og bedt,
her fandt jeg livets store lykke, —
her til sin barm han lot mig trykke.

„Et fjeldeventyr“ er prosaisk til det yterste. Ved at forandre ordstillingen litt kan man letvindt faa det til almindelig prosastil, som enhver skolegut kunde skrive.

Vi har ingen liten stræfning
rundt om hele vandet gaa,
som viist koen kan forstaa;
ti til vandet kommen ned,
springer den ret uti med
et langt hop, saa vandet fosser —
imot motsat strord den krosser.

Allmindelig prosa: Vi har ingen
liten stræfning at gaa rundt om hele
vandet, som viist koen kan forstaa; ti
kommen ned til vandet springer den